

Després d'Arenys, una altra consulta

- S'hauria de preguntar a tots els municipis d'Espanya si accepten Catalunya tal com vol ser

ANTONIO FRANCO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 15.09.09

Per molt que la menyspreïn, que ningú rigui de la consulta d'Arenys de Munt. Amb tot, que no en diguin referèndum, perquè no té cap valor oficial i no representa el que pensa el conjunt de Catalunya. Tampoc aporta grans novetats: el *sí* a la independència va guanyar amb el 96% dels vots emesos, i aquest resultat se cenneix al perfil del que solen expressar els habitants d'aquest municipi quan no són eleccions generals. Tots sabem, a més a més, que a Viladecans o a 1.000 municipis diferents més la consulta hauria donat una resposta diferent.

Subratllo que el que es va recollir al recompte és coherent amb el perfil electoral que ha donat els últims temps Arenys de Munt. El suport oficiós a la independència és similar al suport que hi van obtenir tant a les últimes eleccions municipals com a les autonòmiques els partits sobiranistes, incloent-hi, és clar, Convergència. A Catalunya no dubta ningú que CiU està en aquesta òrbita, però val la pena que s'aclareixin a la resta d'Espanya. Per molt que hi coquetegi interessadament el PP per considerar-la afecta i lleial a Espanya, i encara que demonitzi ERC per defensar el mateix, però dient-ho obertament, sobre Catalunya ja no es poden fer sumes i restes serioses de sensibilitats sense tenir en compte aquesta realitat.

ENFRONT d'aquest bloc, els que no estan per la secessió, que n'hi ha, ja

que a les generals del 2008 la força més votada va ser el PSC, diumenge simplement es van abstenir de participar en la festa dels veïns independentistes. Per dir-ho d'una altra manera, a Arenys tot el que va passar va ser que els sobiranistes –ja identificats, electoralment parlant– van votar a favor de la independència en una jornada en què sortia gratis dir-ho. En tot cas, tal com va subratllar la informació d'ahir d'aquest diari, la notícia va estar en el fet que “les entitats secessionistes i les formacions extraparlamentàries van exhibir múscul”, perquè, encara que CiU i ERC hi estaven ficades, com que viuen en gran part del pressupost constitucional van saber guardar al màxim la roba. Per això es van diluir darrere de la bandera que eren la societat civil i les entitats *amateurs* de la societat civil les que portaven el pes de la convocatòria, encara que el que va passar també reflecteix que la vida real s'allunya cada vegada més dels protagonistes oficials.

Una altra dada tècnica va ser la participació. Es va pronunciar l'equivalent al 41% del cens, molt per sota del 70% que va anar a votar a les generals i inferior fins i tot al discret 56% de la ratificació de l'Estatut. No sé què diran ara els que atribueixen l'alta abstenció a l'abúlia popular respecte al formalisme gris de la política professional, però aquesta vegada hi havia mobilització i tot i així no hi va haver una xifra contundent de participants. La meitat d'Arenys de Munt no va estar pel tema. Aquesta és una de les claus de la complexa situació catalana: el separatisme és una opció minoritària, encara que estigui cada vegada més present i encara que els cercles en què és majoritària actuïn com si el conjunt de Catalunya pensés com ells. Quan s'acosten eleccions, els sobiranistes juguen les seves cartes confiant que no anirà mai a les urnes la majoria de la Catalunya que tenen al davant. A Arenys de Munt es va complir aquesta regla.

El problema que conté aquesta situació afecta allò que aquí anomenem Madrid. La majoria dels protagonistes de la vida pública espanyola (els polítics, els alts càrrecs socials i econòmics, i els creadors d'opinió) confien exageradament que la majoria no secessionista que hi ha a Catalunya encaixarà per principi i per sempre totes les xurriacades que se li propinen en nom de la unitat d'Espanya. És un problema perquè, encara que l'independentisme creixi a poc a poc, a Catalunya augmenta, molt més de pressa i més consistentment, la contrarietat pel tracte que ens dona la resta de l'Estat, i l'empipament per l'anticatalanisme simplista que s'ha generalitzat. És certa la tendència de fons cap a la desafecció, de la mateixa manera que, davant de l'evolució dels esdeveniments a Catalunya, s'interpreta cada vegada més que es traeixen impunement en contra seva la pluralitat nacional i l'heterogeneïtat que es va pactar al crear l'Estat de les Autonomies, ja passat de moda per molt que quantitativament i qualitativament s'hagin descentralitzat molt les coses.

PARLANT del que va passar a Arenys, la veritable consulta interessant que hauríem d'impulsar és preguntar de veritat, seriosament, a tots els municipis de la resta d'Espanya si accepten o no la Catalunya actual tal com tossudament ella expressa que és i que vol ser, és a dir, amb el seu sentit identitari, la seva llengua pròpia i la seva amplíssima pluralitat interna. Perquè està pendent d'aclarir quin és i on són els límits d'aquesta Espanya possible en la qual jo crec, amb un grau més gran d'acceptació de les maneres de ser dels uns i dels altres. M'és igual que aquesta pregunta es faci des d'instàncies oficials o des d'entitats privades, encara que agrairia que aquesta vegada tots —començant pels tribunals i pels grans partits polítics— actuessin amb més respecte a la sensibilitat política i a la llibertat d'expressió en el sentit modern i ampli

de la paraula. També agrairia que aquesta vegada no es fiqui pel mig Falange Española, l'actual reaparició de la qual representant els interessos de la unitat d'Espanya ha estat un sarcasme després que tots hàgim vist com es posaven mil i una travetes oficials a la recuperació de la memòria històrica en un pla democràtic.

*Periodista